

ЛАФКАДИО ХЪРН ИСТОРИЯТА НА УМЕЦУ ЧУБЕЙ

Превод от английски: Мария Демот, 1989

chitanka.info

ИСТОРИЯТА НА УМЕЦУ ЧУБЕЙ^[0]

Умецу Чубей бил млад самурай, известен със своята сила и смелост. Служел при владетеля Томура Джудаю, чийто замък се издигал на върха на величествен хълм, недалеч от Йокоте, провинция Дева. Къщите на васалите образували малък град в подножието на хълма.

Умецу бил един от избраните за нощна стража пред портите на замъка. Стражите били двама — първият застъпвал на пост от залез-слънце до полунощ, а вторият — от полунощ до разсъмване.

Веднъж, когато Умецу бил втори на пост, му се случило нещо необикновено. Тъкмо се изкачвал по хълма към замъка, когато съзрял жена, застанала на последния, най-висок завой на пътя. Била с дете на ръце и като че чакала някого. Само нещо невероятно можело да обясни появата на жена в такъв късен час и на такова усамотено място. Умецу си спомнил, че за да унищожат някой мъж, злите духове понякога приемат женски образи. Затова се усъмнил дали жената е човешко същество, а когато видял, че го е забелязала и тръгва бързо към него, решил да я подмине, без да каже и дума. Но каква била изненадата му, когато жената го повикала по име и го заговорила много мило:

— Добри ми Умецу, тази нощ съм в голяма тревога. Трябва да изпълня един мъчителен дълг. Би ли поддържал малко това бебе, докато се върна?

После му подаде детето.

Умецу не могъл да познае жената, която се оказала съвсем млада. Той се усъмнил в очарованието на необикновения й глас, подозрял също, че това е свръхестествена уловка, но бил много добър по душа, а и почувствал, че е недостойно за мъж да потисне желанието си да

помогне заради страха от зли духове. Затова, без да продума, поел детето.

— Подръж го, докато се върна — каза жената. — Няма да се бавя.

— Добре — отвърнал Умецу и в същия миг жената му обърнала гръб и поела безшумно надолу по хълма, тъй леко и бързо, че той не знаел дали да вярва на очите си. След малко тя се загубила от погледа му.

Едва тогава Умецу погледнал детето. То било съвсем малко, сякаш току-що родено. На всичко отгоре не помръдвало в ръцете му и изобщо не плачело.

Но внезапно като че започнало да расте. Той пак го погледнал... Било си същото малко същество и дори не помръдвало. Умецу не могъл да си обясни какво го накарало да си въобрази, че детето расте.

Но в следващия миг вече знаел какво и усетил, че го полазват ледени тръпки — детето не растяло, а натежавало... Отначало като че тежало само три-четири килограма, после теглото му постепенно се удвоило, утроило... Вече тежало двадесет и пет килограма, а не преставало да натежава... Петдесет килограма! Седемдесет и пет килограма! Сто килограма...

Умецу осъзнал, че е в плен на зъл дух, че не е разговарял с обикновена, смъртна жена и детето не е човешко същество. Но бил обещал, а самураят не може да измени на думата си. Така че продължил да държи детето на ръце, а то натежавало ли, натежавало... Станало сто двадесет и пет килограма... Сто и петдесет килограма... Двеста килограма... Умецу вече не знаел какво да очаква, но решил да не се бои и да държи детето, докато има сили... А то станало двеста и петдесет килограма... Двеста седемдесет и пет килограма... Триста килограма... Мускулите на Умецу започнали да се тресат от напрежение, а бебето ставало все по-тежко и по-тежко...

— Наму Амида Буцу^[1]! — простенал самураят. — Наму Амида Буцу! Наму Амида Буцу!

Щом изрекъл за трети път молитвата, тежестта внезапно се стопила, а Умецу останал напълно объркан и с празни ръце, защото непонятно как детето изчезнало... Но почти в същия миг той видял загадъчната жена да се изкачва пак така бързо по хълма, както и била слязла. Тя се приближила и тогава Умецу за пръв път забелязал, че е

много хубава. Но слепоочията ѝ били покрити с пот, а ръкавите ѝ — запретнати, сякаш е вършила тежка работа.

— Добри ми Умецу, не можеш да си представиш каква услуга ми направи. Аз съм тукашната *уджигами*^[2], и тази нощ една от моите *уджико*^[3] се замъчи от родилни болки и ме помоли за помощ. Но раждането бе необикновено тежко, толкова тежко, та скоро разбрах, че не бих могла да я спася със собствени сили, и затова потърсих помощ от твоята сила и храброст. Детето в ръцете ти беше още нероденото, а когато почувства, че то започва да натежава, опасността бе много голяма, защото родилните порти бяха затворени.

После, когато усети, че детето е прекалено тежко, и се отчая, че няма да можеш повече да го удържиш, в същия този миг майката бе като мъртва и близките ѝ я заоплакваха. Но ти изрече три пъти молитвата „Наму Амида Буцу“ и на третия път Буда ни се притече на помощ и родилните порти се отвориха...

За добрината, която стори, ще бъдеш достойно възнаграден. За един смел самурай няма по-добра награда от силата. Затова отсега нататък не само ти, но и децата ти, а и децата на децата ти ще се сдобият с нечувана сила!

Едва изрекла обещанието си, богинята изчезнала.

Безкрайно озадачен, Умецу Чубей продължил пътя си към замъка. На разсъмване, щом го сменили от стража, той както винаги отишъл да си измие лицето и ръцете преди сутрешната молитва. Но когато изстисквал кърпата, с която се избърсал, коравото грубо платно се скъсало в ръцете му като хартия. Той опитал да извие двете парчета, но и те се разкъсали като намокрена хартия. А когато след това докоснал предмети от бронз и желязо, те се огънали като глинени. Тогава Умецу разбрал, че вече притежава обещаната огромна сила и занапред трябва да внимава при допир до разни предмети, за да не се счупят или разкъсат в ръцете му.

Вкъщи веднага попитал дали в селището се е родило дете и научил, че раждането наистина станало в същия час и точно така, както му разказала *уджигами*.

Децата на Умецу Чубей наследили силата на баща си. Няколко негови потомци — все изключително силни мъже — все още живеели в провинция Дева по времето, когато тази история била разказана.

[0] Историята на **Умецу Чубей** е преразказ на легендата „Уджигами но кото“ — „Разказ за уджигами“, поместена в сборника с легенди „Буккьо Хякка Дзеншо“. — Б.р. ↑

[1] „Бъди благословен, о, буда Амида.“ Първите думи на будистката молитва. — Б.р. ↑

[2] В шинтоизма — богиня пазителка. — Б.р. ↑

[3] В шинтоизма — член, членка на родова община — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.